

vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Glistrup (FP):

De lovregler om arbejdsløshedsunderstøttelse og arbejdsformidling, som vi lever under i dag, og som er af meget, meget stor betydning for det danske samfund anno 1978, blev i alle deres vigtige grundelementer vedtaget ved tredje behandling her i folketinget den 19. marts 1970. Fremskridtspartiet var ikke med. Derfor var det et lydigt, pænt og nobelt folketing, som den 19. marts 1970 traf afgørelsen om disse meget vidtrækkende ting. Der var simpelt hen tale om, at der ikke var nogen, der overhovedet generede forhandlingen ved overhovedet at bede om ordet og fremføre deres synspunkter. Så godt, så rart og så veldisciplineret var folketinget dengang.

Havde fremskridtspartiet haft lejlighed til at udtale sig, havde vi sagt: det forslag, som folketingets flertal nu står i begreb med at vedtage, er et forslag, som, inden årtiet er gået til ende, vil medføre udgifter for skatteyderne på 8–10–12 mia kr. årligt. Det forslag, som folketinget nu er i gang med at vedtage, er et forslag, som vil indebære, at det vil blive helt, helt andre grupper, der kommer til at profitere af disse 8–10–12 mia kr. årligt, end dem, som folketinget forestiller sig man skal hjælpe med det forslag, man nu er ved at gennemføre.

Der er ingen tvivl om, at hvis en sådan såkaldt skraldespandstale var blevet holdt af fremskridtspartiets ordfører den 19. marts 1970, ville hr. Johan Philipsen, hr. Kaj Poulsens forgænger, arbejdsminister Aukens forgænger og andre have stået op og sagt: ren og skær fantasi, disse tal er fuldstændig horrible, de er fuldstændig grebet ud af luften, det vil aldrig nogen sinde ske, at arbejdsløshedsunderstøttelsen i 1970'erne kommer til at koste omkring 10 mia kr. årligt. Der er ikke nogen som helst tvivl om, at sådan ville forløbet have været den 19. marts 1970.

Nu står vi så i dag, den 10. november 1978, og kan omsider holde den tale, som vi var afskåret fra at holde for godt 8 år siden, og vi siger klart og tydeligt, at det, folketinget nu er i gang med at vedtage, vil i løbet af

1980'erne komme til at indebære, at skatteyderne kommer til at betale 8–10–12 mia kr. årligt i henhold til dette lovforslag, og det vil i løbet af 1980'erne komme til at indebære, at de mennesker, som blev hjulpet ved denne efterlønsordning, bliver helt, helt andre persongrupper end dem, som SID tænkte på, da SID startede efterlønsfelttoget i 1975. Det bliver en helt, helt anden virkning, vi kommer ud for, hvis vel at mærke dette flertal, der nu manifesterer sig, får lov til også at være flertal op igennem 1980'erne – hvad højere magter forbyde. Men det er altså konsekvenserne af dette lovforslag, og det vil sikkert forekomme repræsentanterne for de gamle partier lige så utroværdigt i dag, som det ville have forekommet dem den 19. marts 1970, hvis vi dengang havde haft adgang til at fremsætte de tilsvarende bebudelser.

Men det er nok sådan, at det denne gang går, som det er gået, hver gang fremskridtspartiet har spået om den fremtidige udvikling under det nuværende styre, at det er os, der bedre har været i stand til at forudse konsekvenserne af de forslag, som socialdemokraterne og venstre, og hvem det nu ellers er, fremsætter og gennemfører. Det har udviklingen vist med hensyn til alle de tidligere forslag, og det vil den ganske givet også vise med hensyn til dette forslag. For man kan simpelt hen ikke ustraffet begynde at give nogle befolkningsgrupper, som er fuldstændig friske og veloplagte og absolut ikke på nogen måde nedslidte, årlige beløb, der meget hurtigt vil komme op på omkring 100.000 kr. årligt. Man kan ikke give beløb af denne størrelsesorden til nogle mennesker, som ikke er nedslidte, og som ikke har noget som helst socialt behov for det.

Når man begynder at indføre et sådant system, vil man meget hurtigt opleve, at den kreds af efterlønsmodtagere, som disse penge bliver givet til, vokser ud over de grænser, som man i arbejdsministerens regneeksempler har kunnet forudse, og det vil blive en kreds, som bliver sammensat på en helt anden måde end den, man regnede med her fra starten, på ganske tilsvarende måde som vi har fået en ganske kraftig anskuelsesundervisning i de sidste 2–3–4 år om, hvordan arbejdsløsheds klientelet sammensætter sig rent faktisk, og hvordan det får sin økonomiske styrke.